

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 31/2019-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 31. januára 2019 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti Omsktechuglerod OOO (Omsk Carbon Group OOO), Pushkina 17/1, Omsk, Ruská federácia, právne zastúpenej advokátskou kanceláriou JUDr. Martin Repáň, advokát s. r. o., Mamateyova 12, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Martin Repáň, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uznesením Okresného súdu Košice I sp. zn. 20 Er 1829/2017 z 12. júla 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti Omsktechuglerod OOO (Omsk Carbon Group OOO) o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. septembra 2018 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti Omsktechuglerod OOO [Omsk Carbon Group OOO (ďalej len „sťažovateľka“)], ktorou namietala porušenie základného práva

na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), porušenie práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 20 Er 1829/2017 z 12. júla 2018 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka na základe rozsudku vydaného Medzinárodným rozhodcovským súdom ICC v Ženeve č. 20808/MHM z 22. novembra 2016 (ďalej len „rozhodcovský rozsudok“) bola povinná zaplatiť určité peňažné prostriedky obchodným spoločnostiam [REDACTED] a [REDACTED] [REDACTED] (ďalej len „žalobcovia“) a zároveň aj žalobcovia boli povinní zaplatiť sťažovateľke istú sumu peňažných prostriedkov.

Zo sťažnosti ďalej vyplýva, že žiadna zo strán sporu svoje povinnosti nesplnila. Žalobcovia začali svoje nároky vyplývajúce z rozhodcovského rozsudku vymáhať v exekučnom konaní.

3. Sťažovateľka v sťažnosti uviedla: *«Dňa 23.05.2017 súdny exekútor [REDACTED] [REDACTED] podal na prepravu prostredníctvom kuriéra DHL zásielku obsahujúcu o.i. aj upovedomenie o začatí exekúcie zo dňa 30.03.2017 (ďalej tiež „Upovedomenie“). Dňa 25.05.2017 bola zásielka v cudzine - mesto Omsk, Ruská Federácia doručená Sťažovateľovi.*

Voči Upovedomeniu podal Sťažovateľ námietky, v ktorých žiadal Exekúciu ako protizákonnú zastaviť.

Uznesením OS Košice I, vydaným dňa 19.09.2017 (doručeným Sťažovateľovi dňa 02.10.2017) v konaní sp. zn. 20 Er 1829/2017 exekučný súd námietkam Sťažovateľa čiastočne (z dôvodu uplatnenia kompenzačnej námietky) vyhovel. Vo zvyšnej časti námietky zamietol.

Vzhľadom na existujúcu judikatúru vo veci relevantných prostriedkov procesnej obrany Sťažovateľa v exekučnom konaní, Sťažovateľ podaním zo dňa 18.10.2017 požiadal exekučný súd aby:

a) Exekúciu odložil;

b) Exekúciu, ako neprípustnú, zastavil,

O návrhu na odklad a zastavenie Exekúcie exekučný súd rozhodol Uznesením zo dňa 12.07.2018, vydaným v konaní sp. zn. 20 Er 1829/2017 (ďalej len „Uznesenie“), pričom návrhu Sťažovateľa na odklad Exekúcie ani návrhu na zastavenie Exekúcie nevyhovel.»

4. Sťažovateľka vidí porušenie už označených práv napadnutým uznesením najmä v tom, že „a) exekučný súd v rámci vedenia Exekúcie úplne ignoroval ustanovenie § 44 ods. 6 Exekučného poriadku, čím odňal Sťažovateľovi základný prostriedok procesnej obrany;

b) Sťažovateľovi nikdy nebolo zákonným spôsobom doručené Upovedomenie, a napriek tejto skutočnosti súd dodnes vedie Exekúciu na majetok Sťažovateľa;

c) exekučný súd v rámci Exekúcie ignoroval existujúcu judikatúru;

d) v Uznesení absentuje relevantné odôvodnenie podstatných argumentov Sťažovateľa, čím je Uznesenie arbitrárne.“

5. K námietke týkajúcej sa skutočnosti, že exekučný súd nepostupoval podľa § 44 ods. 6 Exekučného poriadku sťažovateľka uviedla: „Podľa §44 ods. 6 Exekučného poriadku ak sa navrhuje vykonanie exekúcie na podklade cudzieho exekučného titulu, ktorého uznanie sa nevyslovuje osobitným rozhodnutím, ktorý bol osvedčený podľa osobitného predpisu, alebo ak bol súdu doručený návrh na vykonanie cudzieho rozhodnutia z cudziny osobitným postupom upraveným medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná, alebo ak takáto medzinárodná zmluva upravuje, že návrh na uznanie a výkon cudzieho exekučného titulu sa podáva na súd, doručí súd návrh na vykonanie exekúcie povinnému do vlastných rúk; to neplatí, ak o uznaní súd rozhodol v osobitnom konaní.

Exekučný súd bol pred vydaním poverenia povinný doručiť návrh na vykonanie exekúcie Sťažovateľovi do vlastných rúk a poskytnúť Sťažovateľovi pätnásť (15) dňovú lehotu na uvedenie dôvodov, ktoré by uznaniu alebo vykonaniu Rozhodcovského rozsudku bránili. Vzhľadom na skutočnosť, že exekučný súd tak neurobil, odňal Sťažovateľovi právo

uviesť dôvody, ktoré by uznaniu alebo vykonaniu cudzieho exekučného titulu bránili, resp. podať návrh na jeho samostatné uznanie.“

6. Podľa názoru sťažovateľky okresný súd „... dodnes vedie Exekúciu na majetok Sťažovateľa, a to napriek tomu, že v čase rozhodovania existovala relevantná judikatúra Najvyššieho súdu SR, ktorú však exekučný súd ignoroval, čím porušil právo Sťažovateľa na súdnu ochranu a spravodlivý proces.“

7. Sťažovateľka uviedla, že prvýkrát jej bolo upovedomenie o začatí exekúcie doručené prostredníctvom kuriéra v meste Omsk 25. mája 2017 a druhýkrát jej bolo doručené prostredníctvom pošty v cudzine 9. júna 2017. Sťažovateľka uviedla: „Podľa §34 ods. 1 Exekučného poriadku Súdy... ak rozhodujú o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb, sú povinní oznámiť exekútorovi na jeho písomnú žiadosť údaje o majetku povinného, ktoré sú im známe z ich úradnej činnosti a ktoré sú potrebné na vykonanie exekúcie. Ak je tieto údaje potrebné zistiť v cudzine, exekútor požiada súd, ktorý ho poveril vykonaním exekúcie, o vypracovanie dožiadania o právnu pomoc a jeho zaslanie do cudziny. To platí aj v prípade, ak je nutné doručiť písomnosť adresátovi v cudzine.“

Povinnosti exekútora (a zároveň súdu) o doručovaní písomností do cudziny upravuje tiež Haagsky dohovor z roku 1965 (Dohovor o doručovaní súdnych a mimosúdnych písomností v cudzine v občianskych a obchodných veciach (Vyhláška MZV SR 85/1982 Zb.), podľa ktorého Tento Dohovor sa použije vo všetkých občianskych a obchodných veciach, keď sa má súdna alebo mimosúdna písomnosť zaslať do cudziny, aby tam bola doručená. (Článok 1 Dohovoru).

Exekútor (a súd) boli povinní Upovedomenie doručiť Sťažovateľovi spôsobom uvedeným v Dohovore, čo však neurobili. Takýto postup má za následok, že Upovedomenie nebolo Sťažovateľovi nikdy platne doručené.“

8. *V závere sťažnosti sťažovateľka uviedla, že napadnuté uznesenie je arbitrárne, pretože sa okresný súd v odôvodnení napadnutého uznesenia nevysporiadal so všetkými relevantnými argumentmi prednesenými sťažovateľkou v exekučnom konaní.*

9. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd odložil vykonateľnosť napadnutého uznesenia a o jej sťažnosti rozhodol nálezom: *„Základné právo Sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I, v konaní vedenom pod sp. zn. 20 Er 1829/2017 porušené bolo.*

Uznesenie Okresného súdu Košice I, vydané dňa 12.07.2018 v konaní sp. zn. 20 Er 1829/2017 ústavný súd zrušuje a vracia Okresnému súdu Košice I na ďalšie konanie.

Súd priznáva Sťažovateľovi finančné zadostučinenie v sume 39.386,05 EUR, ktoré mu je Okresný súd Košice I povinný vyplatiť do dvoch (2) mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Okresný súd Košice I je povinný uhradiť Sťažovateľovi trovy konania do pätnástich (15) dní od doručenia tohto nálezu na účet právneho zástupcu Sťažovateľa...“

II.

10. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

12. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

13. Základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy zaručuje, že každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

14. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

15. Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

16. Okresný súd v relevantnej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia vo vzťahu k návrhu na odklad exekúcie uviedol: „*Súdny exekútor v podaní doručenom tunajšiemu súdu dňa 4.5.2018 a opätovne v podaní zo dňa 3.7.2018 oznámil, že vzhľadom na podanie právneho zástupcu oprávneného zo dňa 23.4.2018 je zrejmé, že v kalendárnom mesiaci február 2018 (t. j. po až po podaní návrhu na odklad exekúcie zo strany povinného) došlo k úhrade celého vymáhaného nároku oprávneného, s výnimkou trov právneho zastúpenia oprávneného, súdneho poplatku a trov exekúcie. Predmetné exekučné konanie je teda v súčasnosti vedené na vymoženie neuhradenej časti vymáhaného nároku (trovy právneho zastúpenia, súdny poplatok a trovy exekúcie), pričom takmer celá výška tohto zostatku vymáhaného nároku vymáhaného v predmetnom exekučnom konaní je deponovaná*

dlžníkom povinného... a to na podklade doručeného príkazu na začatie exekúcie príkázaním iných peňažných pohľadávok.

Podľa ust. § 56 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len EP) v znení účinnom do 31.3.2017, na návrh povinného môže súd (§ 45) povoliť odklad exekúcie, ak sa povinný bez svojej viny ocitol prechodne v takom postavení, že by neodkladná exekúcia mohla mať pre neho alebo pre príslušníkov jeho rodiny zvlášť nepriaznivé následky a oprávnený by nebol odkladom exekúcie vážne poškodený. Odklad exekúcie môže súd povoliť iba na návrh povinného, ktorý je fyzickou osobou.

Podľa ust. § 56 ods. 2 EP v znení účinnom do 31.3.2017, aj bez návrhu môže súd povoliť odklad exekúcie, ak možno očakávať, že exekúcia bude zastavená.

Povinný nepreukázal ani jednu zo zákonných náležitosti pre povolenie odkladu exekúcie. Z obsahu podania povinného vyplýva, že o povolenie odkladu žiada v zmysle ust. § 56 ods. 2 EP, v zmysle ktorého aj bez návrhu môže súd povoliť odklad exekúcie, ak možno očakávať, že exekúcia bude zastavená. Nakoľko však povinný vo svojom podaní súdu nepredložil žiadne dôkazy nasvedčujúce, že exekúcia bude zastavená, súd má za preukázané, že nie sú splnené dôvody na zastavenie exekúcie v zmysle uvedeného ustanovenia. V exekučnom konaní spadá dôkazné bremeno výlučne na ťarchu povinného a je preto nutné aby povinný všetky svoje tvrdenia, ktoré uvádza vo svojom podaní podložil relevantnými dôkazmi, ktoré by súd mohol preskúmať a následne vyvodiť záver. Nakoľko však povinný súdu nepredložil ani jeden dôkaz, ktorý by súd mohol preskúmať a prípadne následne dospieť k záveru, že je možné očakávať, že exekúcia bude zastavená, súd dospel k záveru, že podanie povinného je nepreskúmateľné, nakoľko v podaní absentujú základné prvky odôvodňujúce povolenie odkladu a to relevantné dôkazy, ktorými by boli tvrdenia povinného preukázané. Na základe uvedeného ani z tohto dôvodu nemá súd za preukázané, aby bol návrh na odklad exekúcie dôvodný, preto podanému návrhu nevyhovel.“

17. Sťažovateľka návrh na zastavenie exekúcie odôvodnila najmä nedodržaním postupu pri vydaní poverenia exekútora na vykonanie exekúcie [§ 57 ods. 1 písm. a) Exekučného poriadku] a tiež požadovala zastavenie exekúcie v zmysle § 57 ods. 1 písm. g)

Exekučného poriadku (exekúciu súd zastaví, ak exekúciu súd vyhlási za neprípustnú, pretože je tu iný dôvod, pre ktorý exekúciu nemožno vykonať).

Okresný súd v relevantnej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia vo vzťahu k návrhu na zastavenie exekúcie uviedol: *„Skončenie exekúcie vymožením pohľadávky, jej príslušenstva a trov exekúcie je jedným zo zákonných spôsobov, ktorým sa exekúcia zastaví bez toho, aby súd musel vydať osobitné rozhodnutie o zastavení exekúcie. V danom prípade povinný uhradil po podaní návrhu na odklad exekúcie iba časť pohľadávky, preto v časti, ktorú povinný zaplatil, exekútor upustí od vykonania exekúcie a vo zvyšnej časti exekúcia pokračuje až do vymoženia dlžnej sumy. O tom však súd nerozhoduje uznesením o zastavení exekúcie, pretože v časti uhradenej pohľadávky je exekúcia skončená samotným upustením exekútora od vykonávania exekúcie. Súd nemôže rozhodovať o zastavení exekúcie, nakoľko uznesením nemôže čiastočne zastaviť exekúciu, ktorá už je v časti uhradenej pohľadávky skončená... Plnenie povinného v priebehu exekúcie nie je možné považovať za dobrovoľné, preto sa považuje úhrada pohľadávky za istinu, ktorú vymohol exekútor v priebehu exekúcie, i keď pohľadávku uhradil povinný priamo oprávnenému. V tejto časti je exekúcia skončená, nakoľko vzhľadom na uvedené skutočnosti, de iure súd nemá čo zastavovať. V časti nezaplátenej pohľadávky výkon exekúcie pokračuje, nakoľko povinný nepreukázal existenciu žiadneho zákonného dôvodu, pre ktorý musí súd exekúciu zastaviť vo zvyšnej časti. Na záver súd poukazuje na tú skutočnosť, že povinný opakovane žiada a namieta tie isté skutočnosti, aké uviedol vo svojich predchádzajúcich podaniach (námietky proti exekúcii), návrhom na zastavenie exekúcie, pri ktorom povinný uvádza rovnaký skutkový základ ako v predošlých podaniach, o ktorých bolo už právoplatne rozhodnuté, povinný tým mári uplatnenie základného práva oprávneného na uspokojenie jeho pohľadávky vymáhanej v tomto exekučnom konaní.“*

III.

18. Napadnutým uznesením okresný súd nevyhovel návrhu sťažovateľky na zastavenie exekúcie, resp. návrhu na odklad exekúcie. Sťažovateľka ako nosné argumenty, pre ktoré podľa jej názoru mala byť exekúcia zastavená a odložená, uviedla

najmä nedodržanie postupu podľa § 44 ods. 6 Exekučného poriadku okresným súdom, nesprávny postup exekútora pri doručovaní upovedomenia o začatí exekúcie do cudziny, odklon rozhodovania okresného súdu od rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) a nedostatočné odôvodnenie napadnutého uznesenia.

19. Úlohou ústavného súdu bolo posúdiť, či okresný súd napadnuté uznesenie primeraným spôsobom odôvodnil, či ho nemožno považovať za arbitrárne, a teda z ústavného hľadiska za neakceptovateľné a neudržateľné, a či postupom okresného súdu nedošlo k zásahu do sťažovateľkou už označených práv.

20. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani posúdenie ich skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

21. Ústavný súd v záujme zachovania právnej istoty požiadal okresný súd o zaslanie spisu vedeného v exekučnom konaní sp. zn. 20 Er 1829/2017 s cieľom preskúmania postupu okresného súdu.

22. Sťažnosť treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (m. m. I. ÚS 88/07, II. ÚS 18/2018).

23. Ústavný súd z predloženého spisu zistil, že 21. apríla 2017 bola okresnému súdu doručená žiadosť o súčinnosť pri doručení upovedomenia o začatí exekúcie v zmysle § 34 ods. 1 v spojení s § 42 ods. 14 Exekučného poriadku.

Okresný súd prípisom zo 16. mája 2017 exekútorovi oznámil, že jeho žiadosť o doručenie upovedomenia považuje za bezpredmetnú a argumentoval tým, že *„... v osobitných prípadoch podľa § 107 ods. 2 adresát neuviedol inú adresu na doručovanie, doručuje súd písomnosti... právnickej osobe na adresu sídla zapísaného v obchodnom registri alebo inom verejnom registri, to znamená, že Upovedomenie o začatí exekúcie sa povinnému, ktorý je právnickou osobou, doručuje na adresu jej sídla... Ak však strana žiadnu adresu neuvedie, ustanovenie § 106 CSP zavádza koncepciu prísnej objektívnej zodpovednosti za správnosť údajov zapísaných vo verejných registroch... Inými verejnými registrami podľa § 106 ods. 1 písm. b) CSP sa pritom rozumejú nielen verejné registre spravované štátnymi orgánmi Slovenskej republiky, ale aj verejné registre spravované v iných štátoch.“*

24. Z už uvedeného vyplýva neopodstatnenosť námietky sťažovateľky, pokiaľ namietala postup exekútora pri doručovaní upovedomenia o začatí exekúcie, vzhľadom na skutočnosť, že exekútor postupoval v zmysle pokynov okresného súdu. Zo sťažnosti ako aj z predloženého spisu vyplýva, že samotné upovedomenie bolo sťažovateľke doručené

a sťažovateľka využila prostriedok procesnej obrany, ktorý priamo nadväzuje na doručenie upovedomenia o začatí exekúcie, keď podala námietky proti exekúcii, o ktorých okresný súd rozhodol.

25. K námietke sťažovateľky týkajúcej sa nedodržania postupu podľa § 44 ods. 6 Exekučného poriadku (nedoručenie návrhu na vykonanie exekúcie povinnému) ústavný súd poukazuje na odôvodnenie napadnutého uznesenia, v ktorom okresný súd uviedol: *„... povinný opakovane žiada a namieta tie isté skutočnosti, aké uviedol vo svojich predchádzajúcich podaniach (námietky proti exekúcii), návrhom na zastavenie exekúcie, pri ktorom povinný uvádza rovnaký skutkový základ ako v predošlých podaniach, o ktorých bolo už právoplatne rozhodnuté, povinný tým mári uplatnenie základného práva oprávneného na uspokojenie jeho pohľadávky vymáhanej v tomto exekučnom konaní.“*

Ústavný súd poukazuje tiež na skutočnosť, že napriek tvrdeniu sťažovateľky o nezákonnosti vedenia exekúcie, sťažovateľka po podaní návrhu na odklad exekúcie uhradila vymáhaný nárok oprávneného s výnimkou trov právneho zastúpenia oprávneného, súdneho poplatku a trov exekúcie.

26. K sťažovateľkinmu tvrdeniu o odklone okresného súdu pri rozhodovaní od praxe najvyššieho súdu treba vo všeobecnosti zdôrazniť, že právne závery všeobecných súdov obsiahnuté v rozhodnutiach vo veci samej nemajú charakter precedensu, ktorý by ostatných sudcov rozhodujúcich v obdobných veciach zaväzoval rozhodnúť identicky.

27. Na záver ústavný súd poukazuje na skutočnosť zistenú z predloženého spisu, že súdny exekútor listom z 22. novembra 2018 (teda po podaní ústavnej sťažnosti) predložil návrh na zastavenie exekúcie, v ktorom uviedol, že *„Pohľadávka oprávneného bola v predmetnom konaní uhradená... V rozsahu trov exekúcie oprávneného... bola jeho pohľadávka vymožená... Súdny exekútor však k dnešnému dňu eviduje v predmetnom konaní neuhradený zostatok trov exekúcie...“*.

28. Ústavný súd konštatuje, že *napadnuté uznesenie nemožno považovať za svojvoľné či neodôvodnené a ani za také, ktoré by popieralo účel a zmysel zákona.*

29. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti dospel k záveru, že medzi obsahom základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 46 ústavy a čl. 6 dohovoru) a napadnutým uznesením okresného súdu neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol rozhodnúť o porušení sťažovateľkou označených práv. V tomto smere ústavný súd konštatuje, že závery okresného súdu nemožno považovať za svojvoľné či neodôvodnené a ani za také, ktoré by popierali účel a zmysel zákona.

30. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnymi názormi okresného súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti týchto názorov.

31. Keďže ústavný súd vzhľadom na uvedené nezistil žiadnu možnosť porušenia sťažovateľkou označených práv, dospel k záveru, že je sťažnosť neopodstatnená, a preto ju z tohto dôvodu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. januára 2019